

תקציר פסד הדין Floyd v. City of New York

אדם שנער*

א. מבוא. ב. מדיניות העיכוב והחיפוש של משטרת ניו-יורק. ג. הרקע המשפטי ד. הכרעת בית המשפט. ה. סעד

א. מבוא

במסגרת מאמציה להילחם בפשיעה, משטרת העיר ניו-יורק, נוקטת מזה שנים במדיניות הנקראת Stop & Frisk (להלן: עיכוב וחיפוש). לפי נתוני המשטרה, בין השנים 2004–2012 בוצעו כ-4.4 מיליון עיכובים מסוג זה, כאשר למעלה מ-80% מהמעוכבים היו שחורים או היספאנים,¹ ובמחציתם של אלה שעוכבו בוצע גם חיפוש.² בתמצית, מדיניות זו משמעה ששוטר, אשר סבור כי אדם מתנהג בצורה חשודה, רשאי לעכב אותו, לשאול אותו שאלות כדי לברר אם חשדו מבוסס, ולחפש בכליו היה והחשד לא הועם.

חוקתיותה של מדיניות זו עמדה במוקד תביעתם של תושבים ומבקרים אשר נעצרו במסגרת אותה מדיניות. אף שפסק הדין משתרע על פני מאתיים עמודים, טענות התובעים התמקדו בשתיים: האחת, שעיכובם סותר את התיקון הרביעי לחוקה הפדרלית, האוסר על חיפוש ותפיסה בלתי-סבירים ללא צו שיפוטי.³ השנייה, שעיכובם פגע בעקרון השוויון המעוגן בתיקון הארבעה עשר לחוקה, שכן הם נעצרו בשל מוצאם או גזעם.⁴

* מרצה, בית הספר רדזינר למשפטים, המרכז הבינתחומי הרצליה.

¹ יודגש כי משמעות ה"עיכוב" היא עצירה ברחוב, תשאול ולעמים, בהמשך לתשאול, גם חיפוש שמתרחש אף הוא ברחוב.
² Floyd v. City of New York, 2013 WL 5225319, at *1 (S.D.N.Y. Sep 17, 2013) (NO. 08 CIV. 1034 SAS, 12 CIV. 2274 SAS).

³ התיקון הרביעי קובע:

"The right of the people to be secure in their persons, houses, papers, and effects, against unreasonable searches and seizures, shall not be violated, and no warrants shall issue, but upon probable cause, supported by oath or affirmation, and particularly describing the place to be searched, and the persons or things to be seized".

⁴ U.S. CONST. amend. IV
ס' 1 לתיקון ה-14 לחוקה קובע:

"No state shall make or enforce any law which shall abridge the privileges or immunities of citizens of the United States; nor shall any state deprive any person of life, liberty, or property, without due process of law; nor deny to any person within its jurisdiction the equal protection of the laws".

U.S. CONST. amend. XIV, § 1

יחד עם זאת, פסק הדין חורג מעניינם של התובעים הספציפיים שנעצרו על-ידי המשטרה. למעשה, התובעים העמידו את מדיניות העצירה וחיפוש כולה לבחינה חוקתית. זהו איננו הבדל סמנטי, שכן כדי להביא לפסילתה של המדיניות, וכדי להטיל אחריות על המשטרה והעיר, ולא רק על שוטרים ספציפיים, היה על התובעים להראות לא רק שעצירתם האינדיבידואלית הפרה את זכויותיהם החוקתיות, אלא שלמשטרת ניו יורק יש מדיניות או מנהג להפר את החוקה.⁵ במקרה בו התובעים לא היו מצליחים להוכיח קיומה של מדיניות, הרי שלכל היותר היה ניתן להטיל אחריות על שוטרים אינדיבידואליים, מבלי שהיה ניתן להכיר באחריות שילוחית,⁶ ומבלי שניתן היה לחייב את המשטרה לשנות את מדיניותה.

ב. מדיניות העיכוב והחיפוש של משטרת ניו-יורק

כאמור, בין השנים 2004–2012 ביצעה משטרת ניו-יורק למעלה מ-4.4 מיליון עיכובים.⁷ מספר העיכובים גדל בהתמדה, ועלה מ-314,000 ב-2004 ל-686,000 ב-2011. כמחצית מהעיכובים (52%) הובילו לחיפוש על הגוף אחר כלי נשק, שנמצאו ב-1.5% מהחיפושים. כלומר, ב-98.5% מתוך 2.3 מיליון החיפושים, לא נמצא כלי נשק. 8% מסך כל העיכובים הביאו לחיפוש פולשני יותר, מבעד לבגדיו של הנעצר, בחיפוש אחר כלי נשק או פריטים

⁵ *Monell v. Department of Social Services*, 436 U.S. 658 (1978). היה והתובעים לא היו מצליחים להראות שמדובר ב- official policy or custom, הרי שלא היה מקום לחייב את העיר לשנות את מדיניות העיכוב, ולא היה מקום לחייבה באחריות נזיקית. עם זאת, יודגש שבמקרה זה התובעים ביקשו רק צו מניעה שיאסור על המדיניות, ולא פיצויים. פסק הדין בעניין *Monell*, בעמ' 649 קבע, בין היתר, כי: "[A] local government may not be sued under § 1983 for an injury inflicted solely by its employees or agents. Instead, it is when execution of a government's policy or custom, whether made by its lawmakers or by those whose edicts or acts may fairly be said to represent official policy, inflicts the injury that the government as an entity is responsible under § 1983".

בנוגע למונח custom, קבע בית המשפט שם, בעמ' 690–691, כך:

"[A]lthough the touchstone of the § 1983 action against a government body is an allegation that official policy is responsible for a deprivation of rights protected by the Constitution, local governments, like every other § 1983 'person,' by the very terms of the statute, may be sued for constitutional deprivations visited pursuant to governmental 'custom' even though such a custom has not received formal approval through the body's official decisionmaking channels. As Mr. Justice Harlan, writing for the Court, said in *Adickes v. S. H. Kress & co.* [...]: 'Congress included customs and usages [in § 1983] because of the persistent and widespread discriminatory practices of state officials [...] Although not authorized by written law, such practices of state officials could well be so permanent and well settled as to constitute a 'custom or usage' with the force of law".

שם, בעמ' 692: ⁶

"[P]lainly imposes liability on a government that, under color of some official policy, 'causes' an employee to violate another's constitutional rights. At the same time, that language cannot be easily read to impose liability vicariously on governing bodies solely on the basis of the existence of an employer-employee relationship with a tortfeasor. Indeed, the fact that Congress did specifically provide that A's tort became B's liability if B 'caused' A to subject another to a tort suggests that Congr §§ did not intend § 1983 liability to attach where such causation was absent".

עיכובים אלה נקראים *Terry Stops*, שכן חוקתיותם עמדה למבחן בפסק דין *Terry v. Ohio*, 392 U.S. 1 (1968). ⁷

לא חוקיים אחרים, בדרך כלל סמים. ב-9% מחיפושים אלה (כלומר 9% מתוך ה-8%) נמצא כלי נשק, וב-14% מתוך החיפושים הפולשניים נמצאו פריטים לא חוקיים. 6% מהעיכובים הסתיימו במעצר (arrest), ואילו 6% הסתיימו בזימון (summons).⁸ ב-52% מהעיכובים, המעוכב היה שחור, ב-31% היספאני וב-10% לבן. עם זאת, באותה התקופה רק 23% מתושבי ניו-יורק היו שחורים, 29% היספאנים ו-33% לבנים. פערים אלה נשמרו גם לגבי שימוש בכוח – בכרבע מהעיכובים של שחורים והיספאנים (23% ו-24% בהתאמה) המשטרה השתמשה בכוח, ואילו בקרב עיכובי הלבנים, רק ב-17% היה שימוש בכוח. כלי נשק נמצאו ב-1% מהחיפושים אצל שחורים, 1.1% מהחיפושים אצל היספאנים, ו-1.4% אצל לבנים. פערים אלה נשמרו גם בכל האמור לתפיסת פריטים לא חוקיים (1.8% שחורים, 1.7% היספאנים, ו-2.3% לבנים). בין 2004–2009, אחוז העיכובים שבהם לא דווחה סיבה לעיכוב עלה מ-1% ל-36%.⁹ ניתן לראות חלק מההבדלים בטבלה הבאה:¹⁰

גזע	אחוז מהאוכלוסייה הכללית	שיעור העיכובים	שימוש בכוח	פריטים לא חוקיים שנמצאו לאחר חיפוש	כלי נשק שנמצאו לאחר חיפוש
לבן	33%	10%	17%	2.3%	1.4%
היספאני	29%	31%	24%	1.7%	1.1%
שחור	23%	52%	23%	1.8%	1.0%

לגבי נתונים אלה, שלא היו במחלוקת, ולגבי נתונים אחרים שהוצגו על ידי מומחי הצדדים שהעידו במשפט, בית המשפט קבע את הדברים הבאים: ראשית, משטרת ניו-יורק מבצעת עיכובים בעיקר באזורים שבהם יש רוב של שחורים והיספאנים, גם אם שולטים במשתנים מסבירים אחרים. לא זו אף זו, מה שמנבא את שיעור העיכובים באזור מסוים הוא לא שיעור הפשיעה באותו אזור, אלא הנתונים הדמוגרפיים בו.¹¹ שחורים והיספאנים הם בעלי סיכוי גבוה יותר להיעצר מלבנים, ללא קשר לאזור הגאוגרפי המדובר ולאחוז היחסי שלהם בו. כפי שקבע בית המשפט:

⁸ עם זאת בית המשפט מציין שמספר זה מוערך גבוה מדי, שכן זימונים רבים מבוטלים לאחר מכן. שם, בעמ' 36.

⁹ ריכוז הנתונים מופיע בפרשת **Floyd**, לעיל ה"ש 2, בעמ' 6–7.

¹⁰ העיבוד לקוח מ- Eric Posner, *Frisk Aversion*, SLATE (Aug. 21, 2013), http://www.slate.com/articles/news_and_politics/view_from_chicago/2013/08/the_new_york_stop_and_f_risk_opinion_is_unpersuasive_and_poorly_reasoned.single.html

¹¹ פרשת **Floyd**, לעיל ה"ש 2, בעמ' 59.

“[B]lacks and Hispanics are more likely to be stopped than whites within precincts and census tracts, even after controlling for the racial composition, crime rate, patrol strength, and various socioeconomic characteristics of the precincts or census tracts where the stops take place. These findings are also robust. They apply not only when the spatial and temporal units of the analysis are changed, but also when the analysis is limited to areas with low crime rates, racially heterogenous [sic] populations, or predominately white populations”¹²

פערים דומים נמצאו גם באחוזי המעצר (arrest) לאחר עיכוב, כאשר לשחורים שעוכבו הייתה הסתברות להיעצר גבוהה בב-30% מלבנים שעוכבו בשל חשד זהה, אף זאת אם מתחשבים במשתנים מסבירים אחרים. כמו כן, מעוכבים שחורים והיספאנים חשופים יותר לאלימות משטרתית (14%-ו-9% בהתאמה) בהשוואה ללבנים.¹³ על אף הטיות אלה, נמצא כי בתקופה שבין 2004–2009, שחורים שעוכבו היו בסיכון נמוך ב-8% מלבנים לכך שהעיכוב יוביל להליך אחר (בין אם חיפוש או מעצר). כמו כן, עבור אותה תקופה, ככל שהאוכלוסייה השחורה במחוז משטרתית גדולה יותר כך קטן הסיכוי שעוכב יסתיים בסנקציה עונשית. על סמך נתונים אלה, בית המשפט הסיק שסטנדרט החשד הסביר שמצדיק עיכוב (reasonable suspicion), אינו מופעל באופן שוויוני על שחורים ולבנים.¹⁴

לסיכום, התובעים הראו כי משטרת ניו-יורק מבצעת עיכובים רבים יותר במקומות שבהם מספר השחורים וההיספאנים גבוה יותר, וכי אוכלוסיות אלה, מבחינה הסתברותית, חשופות יותר לעיכובים ולשימוש משטרתית בכוח מאשר לבנים. לבסוף, בית המשפט קבע שבפועל הרף לעצירתם של שחורים והיספאנים נמוך מהרף לעצירתם של לבנים.

ג. הרקע המשפטי

כאמור, התובעים טענו שתי טענות: האחת, שעוכבם והחיפוש שבוצע בהם סותרים את התיקון הרביעי לחוקה. השנייה, שהם עוכבו, בין היתר, בשל גזעם או מוצאם וזאת בניגוד לעקרון השוויון המעוגן בתיקון הארבעה עשר לחוקה, האוסר על הפליה מחמת גזע. מפאת קוצר היריעה, אציג בקצרה את שתי ההלכות המשפטיות הרלוונטיות, כפי שנקבעו בפסק הדין:

12 ש.ם.

13 ש.ם, בעמ' 60.

14 ש.ם.

א. התיקון הרביעי לחוקה:

התיקון הרביעי לחוקה מגן על כל פרט מפני חיפוש או תפיסה בלתי-סבירים (כאשר אלו אינם מלווים בצו שיפוטי). בהיעדר צו שיפוטי, שוטרים יכולים לבצע עיכובים קצרים לצרכי חקירה רק אם קיים חשד סביר הנתמך בעובדות שמתרחשת פעילות פלילית.¹⁵ כלל זה נקבע ב-1968 בפסק הדין *Terry v. Ohio*, ועל שמו מכונות עצירות אלה בשם *Terry Stops*. זהו סטנדרט מקל יותר מסטנדרט העילה האפשרית (*probable cause*) הנדרש להוצאת צו או ביצוע מעצר או חיפוש. המבחן לקיומו של עיכוב הוא אם האדם הסביר מרגיש חופשי לעזוב את המקום ולסיים את השיחה שלו עם השוטר. המבחן לביצוע חיפוש אחר עיכוב מחמיר יותר. כדי לעבור מעיכוב לחיפוש נדרש חשד סביר שהאדם המעוכב חמוש ומסוכן. לענייננו, הכלל החשוב הוא שהחשד הסביר הנדרש הן לעניין העיכוב והן לעניין החיפוש חייב להיות חשד ספציפי ואינדיבידואלי לאותו עיכוב. המשטרה אינה יכולה לעצור אדם רק בשל רצונה הכללי למגר פשיעה.¹⁶

ב. התיקון הארבעה עשר לחוקה:

עקרון השוויון המעוגן בתיקון הארבעה עשר לחוקה אוסר על הפליה מכוונת מחמת גזע. הפליה מכוונת מתקיימת בשלושה מקרים. האחד, כאשר החוק או המדיניות כוללים הבחנה גזעית, ואין הצדקה לאותה הבחנה (לפי מבחני ה-*strict scrutiny* שגובשו בפסיקה האמריקנית). מקרה זה אינו רלוונטי בענייננו שכן מדיניות העיכוב והחיפוש נוסחה בלשון ניטרלית. השני, כאשר מדיניות ניטרלית מופעלת או נאכפת, במכוון, באופן מפלה. השלישי, כאשר מבחינה תוצאתית גזע אחד נפגע בהשוואה לגזע אחר, ובנוסף קיימת בבסיס המדיניות מוטיבציה המונעת מדעה קדומה מפלה (*discriminatory animus*). לגבי המקרה השני והשלישי, התובע לא נדרש להראות כי הרצון להפלות היה הסיבה בלעדית אין לאימוץ המדיניות, אלא רק שהיה המדובר בגורם אשר תרם באופן מודע לקבלת ההחלטה ליצור תוצאה מפלה (*motivating factor*).¹⁷ בהתקיים אחד מהמבחנים, עובר הנטל למפלה להוכיח שלא הפלה או שההפליה מוצדקת.

הממצאים שתוארו לעיל אכן מצביעים על הבדלים חשובים וניכרים בין האוכלוסיות השונות בעיר, אך בכך לבד אין כדי לפסול את מדיניות העצירה והחיפוש. כך, ניתן לטעון שהמדיניות, אף שהיא אולי אינה יעילה, או מסבה חוסר נוחות לקבוצות מסוימות, אינה בלתי-חוקתית; או כשם שמשטרת ניו-יורק טענה, שהמדיניות מבוססת

¹⁵ הסטנדרט נקבע בפרשת **Terry**, לעיל ה"ש 7, בעמ' 9:

Reasonable suspicion supported by articulable facts that criminal activity 'may be afoot'

¹⁶ פרשת **Floyd**, לעיל ה"ש 2, בעמ' 23.

¹⁷ שם, בעמ' 29.

על נתוני הפשיעה עצמם. בהינתן שמרבית העברות מבוצעות על ידי שחורים והיספאנים, יש הצדקה להתמקד ולעצור אוכלוסיות אלה בהשוואה לאוכלוסיות אחרות. מה דינה של טענה זו?

ד. הכרעת בית המשפט

בית המשפט פסל את מדיניות העיכוב והחיפוש של עיריית ניו-יורק משתי סיבות. האחת, חיפושים רבים (למעלה מ-200,000) בוצעו ללא הקפדה על קיומם של הכללים בתיקון הרביעי. השנייה, אפילו שהמדיניות נוסחה בלשון נייטרלית, היא נאכפת באופן מפלה, בניגוד לתיקון הארבעה עשר בחוקה, ומשקפת התעלמות מכוונת מהפגיעות החוקתיות שהיא מסיבה לשחורים ולהיספאנים.

הבעיה עמה התמודד בית המשפט הייתה, בין היתר, שלא ניתן להעריך את חוקיותם של 4.4 מיליון עצירות. בשל כך, הסתמך בית המשפט באופן כוללני על מאגר הנתונים שסיפקה המשטרה. למרות חלקיותו, עולה שלפחות ב-200,000 עצירות לא היה קיים חשד כלשהו קודם לעצירה. למעשה, המספר גבוה הרבה יותר, שכן המשטרה קטלגה "תנועות שנעשו בחשאי או "תנועות חשודות" (furtive movements) ככאלה שמצדיקות עצירה, וכך גם לגבי "בליטה חשודה" (suspicious bulge) בבגד. בנוסף, שיעור המעצרים בעקבות עיכובים לא היה גבוה במיוחד (6%). כלי ירייה נמצאו רק ב-0.1% מהעצירות (עם ובלי חיפוש) וסחורה לא חוקית (ככל הנראה סמים) נמצאה ב-1.8% מהעצירות. גם הקריטריונים ששימשו את השוטרים לעיכובים היו עמומים: תנועות חשודות או בליטות, כאשר אלה יכלו להיות הליכה חשודה, תנועה פתאומית, או בליטה בבגד בגלל טלפון נייד או ארנק. קריטריון עמום נוסף היה רמת הפשיעה באזור, מבלי שה"אזור" הוגדר באופן ברור.¹⁸

בית המשפט דחה את טענתה של המשטרה שלפיה הקריטריון הגזעי צריך לקבל מקום במדיניות החיפוש. המשטרה טענה שיש לעצור שחורים והיספאנים (ולבנים) בהתאם לשיעורם באוכלוסיית הפשיעה. כך, אם למשל תיאורי קרבנות פשיעה מעלים ש-80% מהחשודים הם שחורים, אזי סביר ש-80% מהעיכובים יתמקדו בחשודים שחורים, אפילו ששיעור השחורים באוכלוסייה הכללית נמוך באופן משמעותי. תחת זאת, בית המשפט העדיף את טענתם של התובעים שלפיה על המשטרה להיעזר, באופן משולב, בנתונים דמוגרפיים ובנתוני פשיעה של האזור הספציפי שבו מתבצע העיכוב, מן הטעם שאין מקום להשוות בין אוכלוסייה עבריינית לאוכלוסייה שרובה ככולה חפה מפשע, ואין להסיק שאוכלוסייה חפה מפשע חולקת את אותם מאפיינים של קבוצה עבריינית הקיימת באותו אזור. בלשונו של בית המשפט:

"There is no basis for assuming that the racial distribution of stopped pedestrians will resemble the racial distribution of the local criminal population

18 שם, בעמ' 8.

if the people stopped are not criminals. The City defends the fact that blacks and Hispanics represent 87% of the persons stopped in 2011 and 2012 by noting that “approximately 83% of all known crime suspects and approximately 90% of all violent crime suspects were Black and Hispanic.” This might be a valid comparison if the people stopped were criminals, or if they were stopped based on fitting a specific suspect description. But there was insufficient evidence to support either conclusion. To the contrary, nearly 90% of the people stopped are released without the officer finding any basis for a summons or arrest, and only 13% of stops are based on fitting a specific suspect description. There is no reason to believe that the nearly 90% of people who are stopped and then subject to no further enforcement action are criminals”.¹⁹

הנתונים שהוצגו בפני בית המשפט מראים באופן ברור ששחורים והיספאנים מועדים יותר לחיפוש מאשר לבנים. עם זאת, נתונים אלה עדיין לא מוכיחים שהייתה למשטרה מדיניות שבאופן מכוון נועדה לפגוע בזכויות חוקתיות. ואולם, בהתבסס על העדויות שנשמעו במשפט קבע בית המשפט כי עיריית ניו-יורק והמשטרה היו מודעות לפגיעות החוקתיות. כך, עוד ב-1999 פורסם דו"ח של ראש התביעה הכללית במדינת ניו-יורק המבקר את ההטיה הגזעית בעיכובים שמבצעת המשטרה,²⁰ אך המשטרה התעלמה ממנו. תחת זאת, המשטרה קבעה מכסות לא רשמיות של מספר עיכובים אותם השוטרים היו חייבים להשיג, ואלה עודדו את (או שמא יצרו לחץ על) השוטרים לעכב אנשים, רק משום שהרגישו צורך למלא את המכסה. מכסות אלה אף עודדו, באופן משתמע, את השוטרים לעכב אנשים המשתייכים לאותן קבוצות גזעיות. לדוגמה, שוב ושוב נאמר לשוטרים מפי הממונים עליהם שעליהם לעצור את “the right person”, שם קוד לשחורים או היספאנים.

חמורה מכל הייתה מדיניות הפרופיילינג העקיפה שהמשטרה אימצה. מדיניות זו עודדה את השוטרים לבצע “פרופיילינג” גזעי כקריטריון לעצירות. “עקיפותו” של הפרופיילינג באה לידי ביטוי בכך שהקריטריון לעיכובים נועד להתחקות אחר נתוני הפשיעה. כך, מכיוון שכ-90% מהפשיעה בניו-יורק (על בסיס תלונות קרבנות) בוצעה על ידי שחורים והיספאנים, המשטרה החליטה למקד את מירב מאמציה באוכלוסייה זו. יוצא שאוכלוסייה זו הייתה חשודה יותר מהאוכלוסייה הלבנה בשל המעורבות של חלק מחבריה בפעילות פלילית.

¹⁹ שם, בעמ' 51.
²⁰ שם, בעמ' 10.

קריטריון זה סותר, אפוא, את ההלכות שנגזרות מהתיקון הארבעה עשר הקובעות שכאשר עיכוב על בסיס גזעי מנותק מחיפוש אחר חשוד ספציפי (שאז היא מותרת), יש בכך פגיעה בעקרון השוויון החוקתי, האוסר על התמקדות בגזע או בקבוצה אתנית מסוימת רק משום שחלק מחבריה מעורבים באופן תכוף בפעילות עבריינית. לכן, אף אם המשטרה לא פעלה בכוונה להפלות, הרי שלכל הפחות היא פעלה בשוויון נפש מכוון (deliberate indifference) כשהחליטה להתעלם מנתונים אלה ומהפגיעות החוקתיות שהן גררו. התעלמות שמגיעה לרמה של פעולה בשוויון נפש מכוון, מבססת את הדרישה להראות שמדובר בנוהג או מדיניות רשמית שמקימים עמם אחריות משפטית למשטרה כולה ולא רק לשוטרים הספציפיים שפגעו בזכויות החוקתיות של הנעצרים. על כן, בית המשפט קבע כי התובעים עמדו בנטל הוכחת ההפליה המכוונת.²¹ בלשון בית המשפט:

"Whether through the use of a facially neutral policy applied in a discriminatory manner, or through express racial profiling, targeting young black and Hispanic men for stops based on the alleged criminal conduct of other young black or Hispanic men violates bedrock principles of equality [...] The Equal Protection Clause does not sanction treating similarly situated members of different racial groups differently based on racial disparities in crime data. Indeed, such treatment would eviscerate the core guarantees of the Equal Protection Clause. If equal protection means anything, it means that individuals may not be punished or rewarded based on the government's views regarding their racial group, regardless of the source of those views".²²

ה. סעד

בית המשפט פסל את מדיניות העיכוב והחיפוש של משטרת ניו-יורק, אך לא פסל את עצם השימוש בעיכוב וחיפוש כטכניקות משטרתיות. בניגוד לפסיקה הנפוצה בתחום המשפט החוקתי, שבה תוצאת פסד הדין היא בינרית (פסילת החוק או דחיית התביעה), בית המשפט בחר ללכת בדרך של קביעת סעדים שמטרתם לבצע רפורמה מוסדית עמוקה.²³ פסק הדין בחלקו האופרטיבי מצטרף אפוא לשורה ארוכה של פסקי דין בארצות-הברית, בעיקר משנות

21 שם, בעמ' 178.

22 שם, בעמ' 188.

23

עוד על סעדים אלה ראו ברשימתי במבזק הארות פסיקה זה: אדם שנער "יעילות, לוגיקה מוסדית, ותרופות חוקתיות: שלוש הערות על פסק דין Floyd v. City of New York" "המשפט" ברשת: זכויות אדם – מבזקי הארות פסיקה 17 21 (2013).
www.colman.ac.il/research/research_institute/katedra_HumanRights/Psika/Documents/17/17_november_2013_5_shinar.pdf

ה-50, 60 ו-70 של המאה העשרים, אשר ניסו לתקן ליקויים במוסדות ציבור באמצעות פיקוח שיפוטי מתמשך ואינטגרטיבי.²⁴ בית המשפט מינה מפקח מטעמו, עורך דין מהמגזר הפרטי עם ניסיון עשיר במגזר הציבורי, שיפקח על הליך הרפורמה והטמעתה במשטרה כך שתתאם לסטנדרטים החוקתיים. כן הורה בית המשפט על תכנית ניסיונית במספר אזורים (אלה בעלי מספר העיכובים הרב ביותר) שבה שוטרים יצוידו במצלמות על גופם כדי שניתן יהיה לפקח מקרוב על הליך העיכוב, ולהסיק מסקנות מתאימות במקום להסתמך רק על גרסת השוטר או הנעצר. לבסוף, בית המשפט חייב את המשטרה לפתוח בדיאלוג עם הקהילה בליווי מגשר ממונה מטעמו.

²⁴ לפיתוח מודלים אלה של שפיטה בסכסוכים ציבוריים, ראו והשוו: Abram Chayes, *The Role of the Judge in Public Law Litigation*, 89 HARV. L. REV. 1281 (1976); Lon Fuller, *The Forms and Limits of Adjudication*, 92 HARV. L. REV. 953 (1978).